

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 14. julija 2022*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Člen 2(4) – Pogoji dvojne kaznivosti dejanja – Člen 4, točka 1 – Razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje – Preverjanje, ki ga opravi izvršitveni pravosodni organ – Dejanja, ki po pravu izvršitvene države članice deloma pomenijo kaznivo dejanje – Člen 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah – Načelo sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni“

V zadevi C-168/21,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) z odločbo z dne 26. januarja 2021, ki je na Sodišče prispela 16. marca 2021, v postopku izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper

KL,

ob udeležbi

Procureur général près la cour d'appel d'Angers,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi K. Jürimäe (poročevalka), predsednica senata, N. Jääskinen, M. Safjan, N. Piçarra in M. Gavalec, sodniki,

generalni pravobranilec: A. Rantos,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. januarja 2022,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za KL A. Barletta, avvocato, ter C. Glon in P. Mathonnet, avocats,
- za francosko vlado A. Daniel in A. L. Desjonquères, agentki,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z W. Ferrante, avvocato dello Stato,

* Jezik postopka: francoščina.

– za Evropsko komisijo A. Azéma in S. Grünheid, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 31. marca 2022

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(4) in člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24), (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584), ter člena 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, ki so ga italijanski pravosodni organi izdali zoper KL, v Franciji, in sicer za izvršitev kazni 12 let in šestih mesecev zapora zaradi dejanj, ki so bila opredeljena kot oboroženi rop v sotorilstvu, uničevanje in plenjenje, nošenje orožja in uporaba eksplozivnih naprav ter so bila storjena leta 2001 v Genovi (Italija).

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 6 in 12 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:

„(6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.

[...]

(12) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 [PEU] in jih izraža [Listina], zlasti Poglavlje VI Listine. [...]“
- 4 Člen 1 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:
 1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.
 2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.
 3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU].“

5 Člen 2 navedenega okvirnega sklepa, naslovljen „Področje uporabe evropskega naloga za prijetje“, v odstavkih 1, 2 in 4 določa:

„1. Evropski nalog za prijetje se lahko izda za dejanja, ki se po pravu odreditvene države članice kaznujejo z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti najmanj 12 mesecev ali, kadar sta kazen ali ukrep, vezan na odvzem prostosti izrečena, za kazni do najmanj štirih mesecev.

2. Naslednja kazniva dejanja, če so v odreditveni državi članici kazniva z zaporno kaznijo ali ukrepom, vezanim na odvzem prostosti do najmanj treh let in kot so opredeljena po pravu odreditvene države članice, so po tem okvirnem sklepu in brez ugotavljanja dvojne kaznivosti storjenega dejanja razlog za predajo osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje:

[...]

4. Pri drugih kaznivih dejanjih, ki niso zajeta v odstavku 2, se zahtevana oseba lahko preda pod pogojem, da dejanja, za katera je bil odrejen nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, kakršnikoli že so njegovi sestavni elementi [znaki] ali opis.“

6 V členih 3, 4 in 4a istega okvirnega sklepa so naštetih razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje. Natančneje, člen 4 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljen „Razlogi za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje“, v točki 1 določa:

„Izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje:

1. če, v katerem od primerov iz člena 2(4), dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje; [...]“

7 Člen 5 Okvirnega sklepa 2002/584 določa jamstva, ki jih mora dati odreditvena država članica v nekaterih primerih.

Francosko pravo

8 Člen 695-23 Code de procédure pénale (zakonik o kazenskem postopku) določa:

„Izvršitev evropskega naloga za prijetje se zavrne tudi, če dejanje, ki je predmet navedenega naloga za prijetje, glede na francosko zakonodajo ni kaznivo dejanje.

Z odstopanjem od prvega odstavka se evropski nalog za prijetje izvrši brez ugotavljanja dvojne kaznivosti očitnega dejanja, če je za obravnavana ravnanja v skladu z zakonodajo odreditvene države članice zagrožena kazen odvzema prostosti treh ali več let zopora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti, s podobnim trajanjem in če navedena ravnanja spadajo v eno od kategorij kaznivih dejanj iz člena 694-32.

Kadar se uporabljajo določbe prejšnjega odstavka, sta pravna kvalifikacija dejanja in določitev naložene kazni predmet izključne presoje pravosodnega organa odreditvene države članice. [...]“

Italijansko pravo

- 9 Člen 419 Codice penale (kazenski zakonik) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v sporu o glavni stvari, določa:

„Kdor stori, razen v primerih iz člena 285, dejanja uničevanja ali plenjenja, se kaznuje z zapornom od osmih do petnajstih let. Kazen je večja, če je kaznivo dejanje storjeno v zvezi z orožjem, strelivom ali živili, in sicer na kraju njihove prodaje ali skladiščenja.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 10 Italijanski pravosodni organi so 6. junija 2016 v zvezi s KL izdali evropski nalog za prijetje zaradi izvršitve kazni 12 let in šestih mesecev zapora, ki je bila izrečena s sodbo Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi, Italija) z dne 9. oktobra 2009 in je postala izvršljiva 13. julija 2012, potem ko je Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče, Italija) tega dne zavrnilo pritožbo, ki jo je vložila zadevna oseba.
- 11 Ta kazen ustreza kumulaciji štirih kazni, izrečenih za štiri kazniva dejanja, in sicer za, prvič, oboroženi rop v sotorilstvu, kaznovan z enim letom zapora, drugič, uničevanje in plenjenje, kaznovani z desetimi leti zapora, tretjič, nošenje orožja, kaznovano z devetimi meseci zapora, ter četrtič, uporabo eksplozivnih naprav, kaznovano z devetimi meseci zapora.
- 12 Posebej v zvezi s kaznivim dejanjem, opredeljenim kot „uničevanje in plenjenje“, so v evropskem nalogu za prijetje okoliščine, v katerih je bilo to kaznivo dejanje storjeno, opisane tako:
- „[V] sotorilstvu z drugimi, več kot petimi osebami, med udeležbo na protestnem shodu proti vrhu G8, [je KL] storil dejanja uničevanja in plenjenja v krajevnem in časovnem okviru, v katerem je prišlo do objektivne grožnje za javni red; več primerov poškodovanja mestne opreme in javne lastnine s posledično škodo, ki je ni bilo mogoče natančno ovrednotiti, vendar znaša najmanj nekaj sto milijonov lir; dejanja poškodovanja, plenjenja, uničenja s požigom tudi kreditne institucije, vozil in drugih lokalov, z obteževalno okoliščino povzročitve zelo obsežne premoženjske škode zadevnim osebami“.
- 13 Glede na informacije, predložene Sodišču, iz sodbe Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) z dne 9. oktobra 2009 izhaja, da je bilo v okviru opisa „uničevanja in plenjenja“, ki ga določa člen 419 kazenskega zakonika, KL pripisanih sedem dejanj, ki se preganjajo kot deli enega in istega kaznivega dejanja, to so poškodovanje mestne opreme in javne lastnine, poškodovanje in plenjenje gradbišča, popolno poškodovanje prostorov družbe Credito Italiano SpA, popolno poškodovanje s požigom vozila model Fiat Uno, popolno poškodovanje s požigom prostorov družbe Banca Carige SpA, popolno poškodovanje s požigom vozila model Fiat Brava ter popolno poškodovanje in plenjenje supermarketov.
- 14 KL ni soglašal s svojo predajo na podlagi evropskega naloga za prijetje iz točke 10 te sodbe.
- 15 Preiskovalni senat Cour d'appel de Rennes (višje sodišče v Rennesu, Francija) je s sodbo z dne 23. avgusta 2019 odredil dopolnitev informacij, da bi se mu zlasti predložili sodba Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) z dne 9. oktobra 2009 in sodba Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) z dne 13. julija 2012, omenjena v točki 10 te sodbe.

- 16 Preiskovalni senat Cour d'appel de Rennes (višje sodišče v Rennesu) je s sodbo z dne 15. novembra 2019 zavrnil predajo KL iz postopkovnega razloga. Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija) je to sodbo razveljavilo in zadevo dodelilo Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu, Francija).
- 17 Preiskovalni senat Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu) je s sodbo z dne 4. novembra 2020, prvič, zavrnil predajo KL italijanskim organom na podlagi evropskega naloga za prijetje v delu, v katerem je bil ta izdan za izvršitev kazni desetih let zapora, ki je bila izrečena za dejanja, opredeljena kot „uničevanje in plenjenje“, in drugič, odredil dopolnitev informacij, namenjeno temu, da bi se italijanskemu pravosodnemu organu postavilo vprašanje, ali želi, da se obsodba na dve leti in šest mesecev zapora, izrečena iz naslova preostalih treh kazni iz tega naloga, izvrši v Franciji.
- 18 Procureur général près la Cour d'appel d'Angers (generalni državni tožilec pri višjem sodišču v Angersu, Francija) in KL sta zoper to sodbo vložila kasacijsko pritožbo pri Cour de cassation (kasacijsko sodišče), ki je predložitveno sodišče.
- 19 To sodišče meni, da se v zadevi, ki mu je bila predložena, postavljajo vprašanja v zvezi z razlago pogoja dvojne kaznivosti dejanja, ki je določen v členu 2(4) in členu 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 (v nadaljevanju: pogoj dvojne kaznivosti dejanja).
- 20 V zvezi s tem predložitveno sodišče poudarja, da je preiskovalni senat Cour d'appel d'Angers (višje sodišče v Angersu) za zavrnitev predaje KL zaradi izvršitve kazni desetih let zapora, izrečene za dejanja, ki so opredeljena kot „uničevanje in plenjenje“, navedel, da dve od dejanj, ki so podlaga za to kaznivo dejanje, v Franciji ne moreta pomeniti kaznivega dejanja, in sicer sta to, prvič, poškodovanje prostorov družbe Credito Italiano in, drugič, poškodovanje s požigom vozila model Fiat Brava. Ta preiskovalni senat je na podlagi tega sklepal, da sta Corte d'appello di Genova (višje sodišče v Genovi) in Corte suprema di cassazione (vrhovno kasacijsko sodišče) „izrazili nedvoumno voljo“ po analiziranju sedmih dejanj, ki se preganjajo pod opisom „uničevanje in plenjenje“, tako, da tvorijo neločljivo celoto, in da zato pogoj dvojne kaznivosti dejanja zahteva izločitev vseh neločljivih dejanj, kaznovanih v okviru tega opisa.
- 21 V tem okviru predložitveno sodišče navaja, da mora glede na sodno prakso Sodišča, ki izhaja iz sodbe z dne 11. januarja 2017, Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4), izvršitveni pravosodni organ pri presoji pogoja dvojne kaznivosti dejanja preveriti, ali bi se dejanja, na katerih temelji zadevno kaznivo dejanje, kot se odražajo v sodbi, ki jo je izdal pristojni organ odreditvene države članice, lahko štela za kazniva tudi na ozemlju izvršitvene države članice, če bi nastala na tem ozemlju. Ne bi naj bilo nujno, da se popolnoma ujemajo vsi znaki tega kaznivega dejanja, kakor so opisani bodisi v pravu odreditvene države članice bodisi v pravu izvršitvene države članice, niti v imenu niti v taksonomiji navedenega kaznivega dejanja v zadevnih nacionalnih pravnih redih.
- 22 Navedeno sodišče trdi, da čeprav je bila ta sodna praksa oblikovana v okviru razlage Okvirnega sklepa Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27), jo je očitno mogoče prenesti na okoliščine, v katerih je treba preveriti dvojno kaznivost dejanja v zvezi z evropskim nalogom za prijetje, ker so določbe o dvojni kaznivosti v obeh okvirnih sklepih podobne.

- 23 Isto sodišče navaja, da se v italijanskem pravu kaznivo dejanje „uničevanja in plenjenja“ nanaša na več obsežnih dejanj uničevanja, ki poleg tega, da povzročijo škodo lastnikom premoženja, ogrožajo tudi javni mir in običajni potek vsakdanjega življenja. V francoskem kazenskem pravu naj ogrožanje javnega miru z uničenjem velikega števila premičnin ali nepremičnin ne bi bilo izrecno kaznivo. Kaznivi naj bi bili le uničevanje, poškodovanje in tatvine s poškodovanjem, storjeni po potrebi v sotorilstvu, ki lastnikom takega premoženja povzročijo škodo.
- 24 Čeprav ni nujno, da se znaki zadevnega kaznivega dejanja v italijanskem pravu in znaki ustreznega kaznivega dejanja v francoskem pravu popolnoma ujemajo, naj bi bilo vseeno razvidno, da je ogrožanje javnega miru bistven element za opis kaznivega dejanja „uničevanja in plenjenja“, tako da se po mnenju predložitvenega sodišča uporaba pogoja dvojne kaznivosti dejanja ne zdi tako očitna, da ne bi puščala nobenega razumnega dvoma.
- 25 Če pogoj dvojne kaznivosti dejanja ne bi preprečeval predaje KL, to sodišče meni, da bi se potem postavljalo vprašanje, ali je kazen, za katero se zahteva ta predaja, sorazmerna samo z vidika dejanj, za katera je ta pogoj izpolnjen.
- 26 V zvezi s tem, na prvem mestu, predložitveno sodišče opozarja, da Okvirni sklep 2002/584 ne vsebuje nobene določbe, na podlagi katere bi lahko izvršitveni pravosodni organ zavrnil predajo zadevne osebe z obrazložitvijo, da je kazen, izrečena v odreditveni državi članici, nesorazmerna glede na dejanja, zaradi katerih prihaja do predaje.
- 27 Na drugem mestu, čeprav lahko v skladu s členom 5 tega okvirnega sklepa za izvršitev evropskega naloga za prijetje po zakonu izvršitvene države članice velja pogoj, da pravni sistem odreditvene države članice vsebuje določbe o reviziji izrečene kazni, naj bi bilo tako le v primeru, v katerem je kaznivo dejanje, za katero je bil izstavljen evropski nalog za prijetje, kaznivo z dosmrtno zaporno kaznijo ali doživljenjskim ukrepom, vezanim na odvzem prostosti.
- 28 Zato, tudi če izvršitvena država članica meni, da gre za resne težave glede sorazmernosti evropskega naloga za prijetje, naj iz tega razloga ne bi mogla zavrnila odreditve predaje zahtevane osebe, da bi se izvršila kazen, ki jo je izrekla odreditvena država članica. Poleg tega, ker mora odreditveni pravosodni organ sorazmernost evropskega naloga za prijetje načeloma preveriti pred njegovo izdajo, naj bi bilo v primeru, v katerem se tak nalog izda za izvršitev kazni, naložene za enotno kaznivo dejanje, ki vključuje več dejanj, od katerih pa po pravu izvršitvene države članice le nekatera pomenijo kaznivo dejanje, mogoče, da ta nalog v fazi izvršitve ne bi bil več sorazmeren, čeprav je bil sorazmeren v fazi izdaje.
- 29 V teh okoliščinah se ob upoštevanju temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, ki jih je treba v skladu s členom 1(3) Okvirnega sklepa 2002/584 spoštovati v okviru evropskega naloga za prijetje, predložitveno sodišče sprašuje, ali člen 49(3) Listine, ki določa načelo, da kazen ne sme biti nesorazmerna z zadevnim kaznivim dejanjem, izvršitvenemu pravosodnemu organu nalaga, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, kadar je po eni strani ta izdan za izvršitev enotne kazni za enotno kaznivo dejanje, po drugi strani pa del dejanj, za katera je bila izrečena ta kazen, po pravu izvršitvene države članice ne pomeni kaznivega dejanja.

- 30 V teh okoliščinah je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba člen 2(4) in člen 4[, točka 1,] Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti [dejanja] izpolnjen v položaju, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem se predaja zahteva za ravnanja, ki so bila v odreditveni državi [članici] opredeljena kot kaznivo dejanje uničevanja in plenjenja, katerega elementi so ravnanja uničevanja in plenjenja, s katerimi se ogroža javni mir, če v izvršitveni državi [članici] obstajajo kazniva dejanja tatvine s poškodovanjem, uničevanja in poškodovanja, ki ne vsebujejo tega elementa ogrožanja javnega miru¹?
 2. Če bi bil odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba člen 2(4) in člen 4[, točka 1,] Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da lahko sodišče izvršitvene države [članice] zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev kazni, če ugotovi, da so pravosodni organi odreditvene države [članice] zadevno osebo obsodili na to kazen zaradi storitve enega kaznivega dejanja, s katerim se sankcionirajo različna ravnanja, in da je v izvršitveni državi [članici] kazniv samo del teh ravnanj? Ali je treba razlikovati glede na to, ali so sodni organi odreditvene države [članice] ta različna ravnanja šteli za deljiva ali ne?
 3. Ali člen 49(3) [Listine] pravosodnemu organu izvršitvene države članice nalaga, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, kadar je po eni strani ta izdan za izvršitev ene kazni za eno kaznivo dejanje, po drugi strani pa nekatera ravnanja, za katera je bila izrečena ta kazen, po zakonu izvršitvene države članice niso kazniva, tako da se lahko predaja odobri samo za del teh ravnanj?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 31 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti dejanja izpolnjen v položaju, v katerem je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev kazni odvzema prostosti, izrečene za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da ta dejanja ogrožajo pravni interes, varovan v tej državi članici, če so taka dejanja po pravu izvršitvene države članice prav tako predmet kaznivega dejanja, katerega znaki ne vključujejo ogrožanja tega varovanega pravnega interesa.
- 32 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba za določitev obsega pogoja dvojne kaznivosti dejanja upoštevati ne le besedilo člena 2(4) in člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, ampak tudi njuno sobesedilo in cilje, ki se želijo doseči z ureditvijo, katere del sta (glej v tem smislu sodbo z dne 28. januarja 2021, Spetsializirana prokuratura (Obvestilo o pravicah), C-649/19, EU:C:2021:75, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 33 Na prvem mestu, iz besedila člena 2(4) Okvirnega sklepa 2002/584 izhaja, da presoja pogoja dvojne kaznivosti dejanja zahteva, da se preveri, ali dejanja, za katera je bil odrejen evropski nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje, „kakaršnikoli že so njegovi sestavni elementi [znaki] ali opis“. V povezavi s tem člen 4 tega okvirnega sklepa, ki se

¹ Raje „ki ne zahtevajo takega ogrožanja javnega miru“?

nanaša na razloge za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, v točki 1 določa, da izvršitveni pravosodni organ lahko zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če v katerem od primerov iz člena 2(4) navedenega okvirnega sklepa dejanje, na katerem temelji evropski nalog za prijetje, po zakonu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje.

- 34 Tako je za to, da se ugotovi, ali je pogoj dvojne kaznivosti dejanja izpolnjen, potrebno in dovolj, da dejanja, ki so privedla do izdaje evropskega naloga za prijetje, pomenijo kaznivo dejanje tudi po pravu izvršitvene države članice. Iz tega izhaja, da se ne zahteva, da so kazniva dejanja v dveh zadevnih državah članicah identična (glej po analogiji, v zvezi z uporabo načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, sodbo z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, točka 34).
- 35 Iz besed „kakršnikoli že so [...] sestavni elementi [znaki] ali opis“ kaznivega dejanja, kakor je določeno v izvršitveni državi članici, je namreč jasno razvidno, da zakonodajalec Unije ni zahteval, da se popolnoma ujemajo vsi znaki kaznivega dejanja, kakor so opisani bodisi v pravu odreditvene države članice bodisi v pravu izvršitvene države članice, niti v imenu niti v taksonomiji kaznivega dejanja v teh nacionalnih pravnih redih (glej po analogiji sodbo z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, točka 35).
- 36 Iz tega izhaja, da mora izvršitveni pravosodni organ pri presoji pogoja dvojne kaznivosti dejanja, da bi ugotovil, ali je podan razlog za neizvršitev evropskega naloga za prijetje na podlagi člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, preveriti, ali bi dejanski elementi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bil izdan ta evropski nalog za prijetje, sami po sebi pomenili kaznivo dejanje tudi po pravu izvršitvene države članice, če bi nastali na njenem ozemlju (glej po analogiji sodbo z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, točka 38).
- 37 Na drugem mestu, sobesedilo, v katero sta umeščena člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, ter cilji tega okvirnega sklepa prav tako govorijo v prid taki razlagi.
- 38 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je namen tega okvirnega sklepa to, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene storitve kaznivega dejanja, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje in da se tako prispeva k uresničitvi cilja, zastavljenega za Evropsko unijo, da ta postane območje svobode, varnosti in pravice, tako da se opira na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami (sodba z dne 22. februarja 2022, Openbaar Ministerie (Z zakonom ustanovljeno sodišče v odreditveni državi članici), C-562/21 PPU in C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 39 Načelo medsebojnega priznavanja, ki v skladu z uvodno izjavo 6 Okvirnega sklepa 2002/584 pomeni „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, je izraženo v členu 1(2) tega okvirnega sklepa, v katerem je določeno pravilo, da morajo države članice izvršiti vsak evropski nalog za prijetje na osnovi tega načela in v skladu z določbami navedenega okvirnega sklepa (sodba z dne 22. februarja 2022, Openbaar Ministerie (Z zakonom ustanovljeno sodišče v odreditveni državi članici), C-562/21 PPU in C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 40 Iz tega sledi, da izvršitveni pravosodni organi lahko načeloma zavrnejo izvršitev evropskega naloga za prijetje samo iz taksativno naštetih razlogov za neizvršitev, določenih z Okvirnim sklepom 2002/584, za izvršitev evropskega naloga za prijetje pa se lahko določi le eden od pogojev, ki so izčrpno naštetih v členu 5 tega okvirnega sklepa. Zato je, medtem ko je izvršitev evropskega naloga

za prijetje načelo, zavrnitev izvršitve določena kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko (sodba z dne 22. februarja 2022, Openbaar Ministerie (Z zakonom ustanovljeno sodišče v odreditveni državi članici), C-562/21 PPU in C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, točka 44 in navedena sodna praksa).

- 41 Načelo medsebojnega priznavanja, na katerem temelji mehanizem predaje, vzpostavljen z Okvirnim sklepom 2002/584, je med drugim privedlo do tega, da je bil v členu 2(2) tega okvirnega sklepa določen seznam kaznivih dejanj, zaradi katerih na podlagi evropskega naloga pride do predaje zadevne osebe, ne da bi se preverila dvojna kaznivost dejanja.
- 42 Za kazniva dejanja, ki jih ni na tem seznamu, člen 2(4) navedenega okvirnega sklepa določa možnost, da izvršitvena država članica izvršitev evropskega naloga za prijetje pogojuje z okoliščino, da je izpolnjen pogoj dvojne kaznivosti dejanja.
- 43 Na podlagi člena 4, točka 1, istega okvirnega sklepa ta pogoj pomeni razlog za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje in je torej izjema od pravila, v skladu s katerim je evropski nalog za prijetje treba izvršiti, tako da je treba področje uporabe tega razloga za neizvršitev evropskega naloga za prijetje razlagati ozko, da se število primerov neizvršitve tega naloga za prijetje omeji (glej po analogiji sodbo z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, točka 46).
- 44 Čeprav torej člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 daje izvršitvenemu pravosodnemu organu pooblastilo, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če pogoj dvojne kaznivosti dejanja ni izpolnjen, pa tega člena, ker ta določa pravilo, ki odstopa od načela medsebojnega priznavanja iz člena 1(2) tega okvirnega sklepa, ni mogoče razlagati tako, da bi bil onemogočen cilj, na katerega je bilo opozorjeno v točkah od 38 do 40 te sodbe, namreč poenostaviti in pospešiti predaje med pravosodnimi organi držav članic ob upoštevanju nujnega medsebojnega zaupanja med njimi (glej po analogiji sodbo z dne 24. septembra 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Načelo specialnosti), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, točka 35 in navedena sodna praksa).
- 45 Razlaga pogoja dvojne kaznivosti dejanja, v skladu s katero bi ta pogoj zahteval, da se popolnoma ujemajo znaki kaznivega dejanja, kakor je to opredeljeno v pravu odreditvene države članice, in znaki kaznivega dejanja, določenega v pravu izvršitvene države članice, tudi kar zadeva varovani pravni interes v pravnih redih teh dveh držav članic, pa bi škodovala učinkovitosti postopka predaje.
- 46 Zaradi minimalne harmonizacije na kazensko-pravnem področju na ravni Unije je namreč mogoče, da tako popolno ujemanje pri veliko kaznivih dejanjih ne obstaja. Razlaga, obravnavana v prejšnji točki, bi zato znatno omejila položaje, v katerih bi bil pogoj dvojne kaznivosti dejanja lahko izpolnjen, s čimer bi bil ogrožen cilj, ki se želi doseči z Okvirnim sklepom 2002/584.
- 47 Poleg tega in posledično bi se s to razlago spregledal tudi cilj boja proti nekaznovanosti zahtevane osebe, ki je na drugem ozemlju, kot je to, na katerem je storila kaznivo dejanje, ki je prav tako cilj Okvirnega sklepa 2002/584 (glej v tem smislu sodbo z dne 17. decembra 2020, Openbaar Ministerie (Neodvisnost odreditvenega pravosodnega organa), C-354/20 PPU in C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, točka 62 in navedena sodna praksa).
- 48 Razlaga pogoja dvojne kaznivosti dejanja, v skladu s katero bi ta pogoj zahteval, da mora kršitev varovanega pravnega interesa, ki je znak kaznivega dejanja po pravu odreditvene države članice, biti znak kaznivega dejanja po pravu izvršitvene države članice, bi namreč lahko vodila do

zavrnitve predaje zahtevane osebe na podlagi evropskega naloga za prijetje, čeprav je bila v zvezi s to osebo v odreditveni državi članici izrečena obsodba in dejanja, za katera je bil izdan evropski nalog za prijetje, po pravu izvršitvene države članice pomenijo kaznivo dejanje.

- 49 Uporaba pogoja dvojne kaznivosti dejanja torej ne more zahtevati, da izvršitveni pravosodni organ preveri, ali je ogrožanje pravnega interesa, varovanega s pravom odreditvene države članice, znak kaznivega dejanja tudi po pravu izvršitvene države članice.
- 50 Zato je nepomembno, da so dejanja, ki so privedla do izdaje evropskega naloga za prijetje, v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da lahko ta dejanja ogrožajo pravni interes, varovan na podlagi prava te države članice, kot je v obravnavanem primeru ogrožanje javnega miru, medtem ko se ta element v pravu izvršitvene države članice ne zahteva za to, da bi bila ista dejanja lahko predmet kaznivega dejanja.
- 51 Ob upoštevanju navedenega je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti dejanja izpolnjen v položaju, v katerem je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev kazni odvzema prostosti, izrečene za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da ta dejanja ogrožajo pravni interes, varovan v tej državi članici, če so taka dejanja po pravu izvršitvene države članice prav tako predmet kaznivega dejanja, katerega znaki ne vključujejo ogrožanja tega varovanega pravnega interesa.

Drugo in tretje vprašanje

- 52 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi s členom 49(3) Listine razlagati tako, da lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev kazni odvzema prostosti, če je bila ta kazen v odreditveni državi članici zahtevani osebi naložena zaradi njene storitve enotnega kaznivega dejanja, sestavljenega iz več dejanj, od katerih v izvršitveni državi članici le del pomeni kaznivo dejanje.
- 53 Uvodoma je treba ugotoviti, da člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 ne določata izrecno primera, v katerem bi bilo izvršitev evropskega naloga za prijetje mogoče zavrniti z obrazložitvijo, da le del dejanj, ki so v odreditveni državi članici privedla do enotnega kaznivega dejanja, na katerem temelji ta evropski nalog za prijetje, po pravu izvršitvene države članice pomeni kaznivo dejanje.
- 54 V teh okoliščinah je treba upoštevati sobesedilo, v katero sta umeščeni ti določbi, in cilje, ki se želijo doseči z Okvirnim sklepom 2002/584.
- 55 Na prvem mestu, iz odgovora na prvo vprašanje izhaja, da za presojo pogoja dvojne kaznivosti dejanja ni pomembno, da so bila dejanja, za katera je bil izdan evropski nalog za prijetje, po pravu odreditvene države opredeljena kot enotno kaznivo dejanje.
- 56 Kot je razvidno iz točke 51 te sodbe, je ta presoja namreč omejena na ugotavljanje, ali bi v primeru, da bi zadevna dejanja nastala na ozemlju izvršitvene države članice, ta dejanja tudi po pravu zadenjenavedene države pomenila kaznivo dejanje, neodvisno od znakov tega kaznivega dejanja in opisa, ki se uporabljajo v odreditveni državi članici.

- 57 Na drugem mestu, v zvezi z vprašanjem, ali lahko izvršitveni pravosodni organ najde razlog za neizvršitev evropskega naloga za prijetje v okoliščini, da po pravu izvršitvene države članice le del navedenih dejanj pomeni kaznivo dejanje, je treba spomniti, kot je navedeno v točki 43 te sodbe, da pogoj dvojne kaznivosti dejanja spada med razloge za fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, naštete v členu 4 tega okvirnega sklepa, ki jih je treba razlagati ozko, zato da se število primerov neizvršitve evropskega naloga za prijetje omeji.
- 58 Kot je generalni pravobranilec v bistvu poudaril v točki 55 sklepnih predlogov, zato okoliščina, da le del dejanj, ki tvorijo kaznivo dejanje v odreditveni državi članici, pomeni kaznivo dejanje tudi po pravu izvršitvene države članice, izvršitvenemu pravosodnemu organu ne more omogočiti, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, sicer bi se razlog za neizvršitev iz člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 razširil na tisti del dejanj, ki po pravu izvršitvene države članice pomeni kaznivo dejanje in ki torej ne spada na področje uporabe tega razloga.
- 59 To razlago potrjuje sistematika tega okvirnega sklepa.
- 60 Tudi ob predpostavki, da bi bil v okoliščini iz točke 58 te sodbe za predajo postavljen pogoj, da zadevna oseba v odreditveni državi članici ne prestaja kazni za tisti del dejanj, ki v izvršitveni državi članici ne pomeni kaznivega dejanja, je namreč treba navesti, da takega pogoja ni v členu 5 Okvirnega sklepa 2002/584. Sodišče pa je večkrat odločilo, da je mogoče za izvršitev evropskega naloga za prijetje postaviti samo pogoje, ki so izčrpno navedeni v tem členu 5 (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2020, X (Evropski nalog za prijetje – Dvojna kaznivost), C-717/18, EU:C:2020:142, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 61 Razlaga člena 2(4) in člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, navedena v prejšnjih točkah te sodbe, je poleg tega podprta z analizo ciljev, ki se želita doseči z Okvirnim sklepom 2002/584 ter na katera je opozorjeno v točkah od 38 do 40 in 47 te sodbe, to sta, prvič, poenostavitev in pospešitev predaj med pravosodnimi organi držav članic ob upoštevanju nujnega medsebojnega zaupanja med njimi ter, drugič, boj proti nekaznovanosti zahtevane osebe, ki je na drugem ozemlju, kot je to, na katerem je domnevno storila kaznivo dejanje.
- 62 Kot francoska vlada v bistvu navaja v pisnem stališču, bi razlaga pogoja dvojne kaznivosti dejanja, v skladu s katero bi bilo izvršitev evropskega naloga za prijetje mogoče zavrni z obrazložitvijo, da del dejanj, ki so v odreditveni državi članici kazniva, v izvršitveni državi članici ne pomeni kaznivega dejanja, ustvarjala ovire za učinkovito predajo zadevne osebe in vodila do nekaznovanosti te osebe za vsa zadevna dejanja. Ta razlaga bi namreč privedla do zavrnitve predaje, tudi če del teh dejanj izpolnjuje ta pogoj.
- 63 Ugotoviti je torej treba, da je pogoj dvojne kaznivosti dejanja izpolnjen, kadar je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev kazni odvzema prostosti, tudi če je bila ta kazen v odreditveni državi članici zahtevani osebi naložena zaradi njene storitve enotnega kaznivega dejanja, sestavljenega iz več dejanj, od katerih v izvršitveni državi članici le del pomeni kaznivo dejanje.
- 64 Taka razlaga je skladna tudi z načelom sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni, določenim v členu 49(3) Listine, na katerega se nanašajo vprašanja predložitvenega sodišča.
- 65 Na eni strani namreč v sistemu, uvedenem z Okvirnim sklepom 2002/584, spoštovanje načela sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni zagotavljajo pravosodni organi odreditvene države članice. Sodišče je odločilo, da je za zagotavljanje spoštovanja pravic osebe, katere predaja se

zahteva, prvenstveno odgovorna odreditvena država članica (sodbi z dne 23. januarja 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, točka 50, in z dne 6. decembra 2018, IK (Izvršitev dodatne kazni), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, točka 66).

- 66 Na drugi strani, kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 63 sklepnih predlogov, morebitne nesorazmernosti kazni, izrečene v odreditveni državi članici, ni med razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje, ki so navedeni v členih 3, 4 in 4a Okvirnega sklepa 2002/584.
- 67 Poleg tega je iz točke 36 te sodbe razvidno, da pogoj dvojne kaznivosti dejanja zahteva zgolj preverjanje, ali bi dejanski elementi kaznivega dejanja, zaradi katerega je bil izdan ta evropski nalog za prijetje, sami po sebi pomenili kaznivo dejanje tudi po pravu izvršitvene države članice, če bi nastali na njenem ozemlju.
- 68 Zato ni naloga izvršitvenega pravosodnega organa, da pri presoji tega pogoja ocenjuje kazen, izrečeno v odreditveni državi članici, glede na člen 49(3) Listine.
- 69 Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov je treba na drugo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584 v povezavi s členom 49(3) Listine razlagati tako, da izvršitveni pravosodni organ ne more zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev kazni odvzema prostosti, če je bila ta kazen v odreditveni državi članici zahtevani osebi naložena zaradi njene storitve enotnega kaznivega dejanja, sestavljenega iz več dejanj, od katerih v izvršitveni državi članici le del pomeni kaznivo dejanje.

Stroški

- 70 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

- 1. Člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da je pogoj dvojne kaznivosti dejanja, ki ga določata ta člena, izpolnjen v položaju, v katerem je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev kazni odvzema prostosti, izrečene za dejanja, ki so v odreditveni državi članici zajeta s kaznivim dejanjem, ki zahteva, da ta dejanja ogrožajo pravni interes, varovan v tej državi članici, če so taka dejanja po pravu izvršitvene države članice prav tako predmet kaznivega dejanja, katerega znaki ne vključujejo ogrožanja tega varovanega pravnega interesa.**
- 2. Člen 2(4) in člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, v povezavi s členom 49(3) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah je treba razlagati tako, da izvršitveni pravosodni organ ne more zavrniti izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev kazni odvzema prostosti, če je bila ta kazen v odreditveni državi članici zahtevani osebi naložena zaradi njene storitve enotnega kaznivega dejanja, sestavljenega iz več dejanj, od katerih v izvršitveni državi članici le del pomeni kaznivo dejanje.**

Podpisi